

EBA/GL/2014/05

7 lipca 2014 r.

Wytyczne

dotyczące przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego zgodnie z art. 243 i 244 rozporządzenia 575/2013

Wytyczne EUNB dotyczące przeniesienia istotnej części ryzyka w ramach transakcji sekurytyzacyjnych

Status niniejszych wytycznych

Niniejszy dokument zawiera wytyczne wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmieniającego decyzję nr 716/2009/WE oraz uchylającego decyzję Komisji 2009/78/WE (dalej zwanego „rozporządzeniem w sprawie EUNB“). Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EUNB właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wytycznych.

W treści wytycznych przedstawiono stanowisko EUNB w kwestii odpowiednich praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego lub sposobu stosowania prawa unijnego w określonym obszarze. W związku z tym EUNB oczekuje zastosowania się do niniejszych wytycznych od wszystkich właściwych organów i instytucji finansowych, do których są one kierowane. Właściwe organy, których dotyczą niniejsze wytyczne, powinny zastosować się do nich poprzez odpowiednie włączenie ich do własnych praktyk nadzorczych (np. poprzez zmianę własnych ram prawnych lub procesów nadzorczych), również wówczas, gdy wytyczne kierowane są w pierwszym rzędzie do instytucji.

Wymogi w zakresie sprawozdawczości

Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EUNB właściwe organy mają obowiązek powiadomić Urząd do dnia 7 września 2014 r. o tym, o tym, czy stosują się lub zamierzają zastosować się do niniejszych wytycznych bądź o przyczynach ich niestosowania lub braku zamiaru ich stosowania. W przypadku nieprzekazania Urzędowi powiadomienia w wyznaczonym terminie Urząd przyjmuje, że dane właściwe organy nie stosują się do wytycznych. Powiadomienia należy przysyłać za pomocą formularza znajdującego się w pkt 5 na adres compliance@eba.europa.eu z dopiskiem „EBA/GL/2014/05”. Powiadomienia powinny składać osoby posiadające odpowiednie uprawnienia do zgłaszania zgodności w imieniu swojego właściwego organu.

Powiadomienia zostaną opublikowane na stronie internetowej EUNB zgodnie z art. 16 ust. 3. rozporządzenia w sprawie EUNB

Tytuł I – Zakres stosowania i zasady ogólne

1. Zakres stosowania

1. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie w odniesieniu do:
 - a. instytucji inicjujących zgodnie z art. 243 i 244 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b. właściwych organów.
2. Instytucje inicjujące powinny stosować (i) wymogi ogólne określone w niniejszych wytycznych w odniesieniu do wszystkich transakcji obejmujących zgłoszenie przeniesienia istotnej części ryzyka zgodnie z art. 243 lub 244 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (ii) wymogi szczególne określone w niniejszych wytycznych w celu uzyskania przeniesienia istotnej części ryzyka na osoby trzecie zgodnie z art. 243 ust. 4 lub 244 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
3. Właściwe organy powinny stosować niniejsze wytyczne w następujących sytuacjach:
 - a. do identyfikowania transakcji sekurytyzacyjnych, w przypadku których ryzyko kredytowe nie zostało uznane za przeniesione, mimo że transakcje te spełniają warunki określone w art. 243 ust. 2 lub 244 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b. do oceny spełnienia przez instytucję inicjującą wymogów ogólnych niniejszych wytycznych w odniesieniu do wszystkich transakcji obejmujących zgłoszenie przeniesienia istotnej części ryzyka zgodnie z art. 243 lub 244 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c. do oceny przestrzegania przez instytucję inicjującą wymogów określonych w art. 243 ust. 4 i 244 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
4. Oprócz danych przekazywanych EUNB zgodnie z art. 243 ust. 6 i 244 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy powinny przekazywać EUNB raz w roku dane dotyczące transakcji skontrolowanych na podstawie pkt 3(1) niniejszych wytycznych przy użyciu wzoru sprawozdania zawartego w załączniku 1.

2. Zasady ogólne

1. Spełnienie warunków określonych w art. 243 ust. 2 lit. a) lub b) lub art. 244 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 uprawnia instytucję inicjującą sekurytyzację tradycyjną do wyłączenia sekurytyzowanych ekspozycji z obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, a w stosownych przypadkach kwot oczekiwanej straty, i uprawnia instytucję inicjującą sekurytyzację syntetyczną do obliczenia kwot ekspozycji ważonych

ryzykiem, a w stosownych przypadkach kwot oczekiwanej straty, dla sekurytyzowanych ekspozycji zgodnie z art. 249 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, chyba że właściwy organ zdecyduje, rozpatrując każdy przypadek z osobna, że nie można uznać istotnej części ryzyka kredytowego za przeniesioną na osoby trzecie lub że w odniesieniu do tej sekurytyzacji nie spełniono dowolnego z warunków określonych w art. 243 ust. 5 lub 244 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Właściwe organy powinny zapewnić istnienie procedur identyfikacji transakcji sekurytyzacyjnych, które – niezależnie od zgodności z art. 243 ust. 2 lit. a) lub b) lub art. 244 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – powinny zostać poddane dalszej analizie przez właściwy organ zgodnie z tytułem III niniejszych wytycznych w celu ustalenia, czy w ramach transakcji rzeczywiście zapewniono współmierne przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie.
3. Warunki przeniesienia istotnej części ryzyka na osoby trzecie należy spełniać w sposób ciągły.
4. W swoich analizach transakcji obejmujących zgłoszenie przeniesienia istotnej części ryzyka instytucje inicjujące powinny oceniać, w jakim stopniu polegają na zewnętrznych ocenach kredytowych i jak zewnętrzne oceny kredytowe mają się do wewnętrznych ocen kredytowych.

Tytuł II – Kryteria dla właściwych organów w przypadku stosowania art. 243 ust. 2 lub art. 244 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

3. Kryteria służące określaniu, kiedy właściwe organy powinny przeprowadzić kompleksowy przegląd przeniesienia istotnej części ryzyka w przypadku stosowania art. 243 ust. 2 lub art. 244 ust. 2 rozporządzenia (UE) 575/2013
1. W odniesieniu do transakcji sekurytyzacyjnych spełniających warunki uzyskania przeniesienia istotnej części ryzyka w świetle art. 243 ust. 2 lit. a) lub b) lub art. 244 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy powinny przeprowadzić kompleksowy przegląd przeniesienia istotnej części ryzyka zgodnie z tytułem III, pkt 4–10 niniejszych wytycznych, w przypadku gdy zachodzi dowolna z niżej wymienionych okoliczności (niewyczerpująca lista):
 - a. Z konkretnych informacji wynika, że grubość transz sekurytyzacji zgłaszanych jako odpowiednie transze mające wykazać przeniesienie istotnej części ryzyka zgodnie z art. 243 ust. 2 lub 244 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 może nie być wystarczająca do uznania współmiernego przeniesienia istotnej części ryzyka na osoby trzecie pod względem (i) szczególnego profilu ryzyka kredytowego i (ii)

odpowiednich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem sekurytyzowanych ekspozycji tej sekurytyzacji.

- b. Wątpliwości dotyczące stosowności oceny kredytowej przeprowadzonej przez zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej (ECAI).
- c. Straty poniesione z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji w poprzednich okresach lub inne informacje wskazują, że:
 - i. dokonane przez daną instytucję uzasadnione szacunki dotyczące oczekiwanej straty z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji w okresie do rozliczenia transakcji zgodnie z lit. b) art. 243 ust. 2 lub 244 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 mogą być zbyt niskie, by uznać, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie. Należy uwzględnić termin zapadalności kwoty głównej, w tym potencjalne wystąpienie marży nadwyżkowej.
 - ii. marża, o jaką pozycje sekurytyzacyjne, które byłyby przedmiotem odliczenia od kapitału podstawowego Tier I lub którym przypisano by wagę ryzyka równą 1 250%, przekracza uzasadnione szacunki dotyczące oczekiwanej straty na sekurytyzowanych ekspozycjach do rozliczenia transakcji, może być zbyt niska, by uznać przeniesienie istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie.
- d. Wysokie koszty poniesione przez instytucję inicjującą na przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w ramach danej sekurytyzacji wskazują, że przeniesienie istotnej części ryzyka uzyskane formalnie zgodnie z art. 243 ust. 2 lit. a) lub b) lub 244 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 może być w rzeczywistości ograniczone przez te wysokie koszty przeniesienia ryzyka kredytowego.
- e. Instytucja inicjująca zamierza wykazać przeniesienie istotnej części ryzyka na osoby trzecie zgodnie z art. 243 ust. 2 lit. a) lub b) lub 244 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przy braku oceny odpowiednich transz przez ECAI.
- f. Transakcje sekurytyzacyjne portfela handlowego.
- g. Transakcje sekurytyzacyjne z opcjami sprzedaży lub zakupu niebędącymi opcjami uznawanymi za niezaburzające skutecznego przeniesienia ryzyka kredytowego zgodnie z pkt 5(2), 5(3) i 5(4) niniejszych wytycznych.

Tytuł III – Wymogi wobec właściwych organów w przypadku stosowania art. 243 ust. 4 lub art. 244 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w przypadku stosowania art. 243 ust. 2 lub art. 244 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, gdy zachodzi dowolna z okoliczności określonych w tytule II

4. Ocena istotnej części przenoszonego ryzyka

1. Właściwe organy powinny ocenić dokumentację i dowody dostarczone przez instytucję inicjującą związane z sekurytyzacją w celu ustalenia, czy dokonano współmiernego przeniesienia ryzyka kredytowego na osoby trzecie, a także zwrócić się o dodatkowe informacje, jeżeli są one niezbędne do przeprowadzenia oceny. Stosownie do przypadku właściwe organy powinny zwracać szczególną uwagę między innymi na następujące czynniki:
 - a. kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, a w stosownych przypadkach kwoty oczekiwanej straty obliczone dla sekurytyzowanych ekspozycji przed sekurytyzacją oraz odpowiednie kwoty dla transz przeniesionych i utrzymanych przez instytucję inicjującą po sekurytyzacji,
 - b. w odniesieniu do instytucji inicjujących wykazujących przeniesienie istotnej części ryzyka zgodnie z art. 243 ust. 4 lub 244 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 metody użyte w celu wykazania, że poziom przeniesionego ryzyka kredytowego jest współmierny do potencjalnego obniżenia wymogów w zakresie funduszy własnych,
 - c. w przypadku gdy instytucja inicjująca użyła modeli wewnętrznych, by wykazać, że przeniesiono istotną część ryzyka kredytowego, czy modele te są wystarczająco rozbudowane, a gdy użyto modeli zewnętrznych, czy modele te zostały odpowiednio zintegrowane z procesami zwykle używanymi przez instytucję inicjującą i czy instytucja inicjująca ma dostateczną znajomość funkcjonowania modeli oraz ich założeń,
 - d. gdy instytucja inicjująca zastosowała określone założenia dotyczące warunków skrajnych bazowej puli aktywów, odpowiedniość tych założeń i jak te założenia oraz straty prognozowane w wyniku ich zastosowania mają się do założeń i strat w ramach testów warunków skrajnych przeprowadzanych przez organ nadzoru lub innych źródeł analogicznych danych empirycznych, takich jak agencje ratingowe.
2. Właściwe organy powinny stwierdzić, czy instytucja inicjująca posiada dostateczną wiedzę na temat aktywów bazowych, by przeprowadzić odpowiednią analizę przeniesienia ryzyka

kredytowego i powinna również zbadać, czy w portfelu występuje niesystematyczne ryzyko, którego nie ujęto w ocenie ryzyka kredytowego instytucji inicjującej lub obliczeniach kapitału. Ryzyko niesystematyczne należy ujmować poprzez przyjęcie ostrożniejszych założeń niż w przypadku scenariusza „bazowego”. Ostrożność ta powinna polegać na ujmowaniu ryzyka niesystematycznego, które może w stosownych przypadkach odpowiadać „scenariuszowi warunków skrajnych”.

3. W przypadku gdy do określenia swoich wymogów w zakresie funduszy własnych po sekurytyzacji instytucja inicjująca stosuje formułę nadzorczą, właściwe organy powinny ustalić stopień wrażliwości tych wymogów w zakresie funduszy własnych dotyczących utrzymanych pozycji sekurytyzacyjnych instytucji inicjującej na zmiany odpowiednich parametrów IRB. Jeżeli wymogi kapitałowe dotyczące utrzymanych pozycji sekurytyzacyjnych są bardzo wrażliwe na nieznaczące zmiany tych parametrów, przeniesienie współmiernego ryzyka kredytowego jest mniej prawdopodobne.

5. Ocena cech strukturalnych

1. Właściwe organy powinny ocenić, czy w danej transakcji występują cechy strukturalne mogące zaburzyć zgłaszane przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie, takie jak opcje odkupu przed terminem lub inne uzgodnienia umowne, które w przypadku sekurytyzacji tradycyjnych zwiększają prawdopodobieństwo, że aktywa ponownie trafią do bilansu instytucji inicjującej lub, w przypadku syntetycznej sekurytyzacji, zwiększają prawdopodobieństwo, że ochrona kredytowa ustanie przed terminem rozliczenia transakcji.
2. W przypadku tradycyjnej sekurytyzacji wyłącznie następujące opcje kupna przyznane instytucji inicjującej nie powinny być uznawane przez właściwe organy za zaburzające osiągnięcie skutecznego przeniesienia ryzyka kredytowego, o ile te opcje kupna nie przyznają instytucji inicjującej prawa do odkupu od jednostki przejmującej uprzednio przeniesionych ekspozycji w celu realizacji zysków z ich tytułu lub jeżeli instytucja inicjująca jest zobowiązana ponownie przyjąć na siebie przeniesione ryzyko kredytowe:
 - a. regulacyjne opcje kupna lub podatkowe opcje kupna, które można realizować wyłącznie w przypadku zmian ram prawnych lub regulacyjnych mających skutek dla stosunku umownego w ramach danej transakcji sekurytyzacyjnej lub mających wpływ na udział dowolnej ze stron transakcji w korzyściach ekonomicznych z tytułu danej transakcji sekurytyzacyjnej,
 - b. opcje odkupu końcowego spełniające warunki określone w art. 243 ust. 5 lit. f) rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych.

W przypadku transakcji syntetycznych właściwe organy nie muszą rozpatrywać opcji kupna spełniających kryteria określone w pkt 5(2)(a) lub 5(2)(b).

3. Ponadto, dla uniknięcia niejasności, w przypadku sekurytyzacji tradycyjnej opcje przyznane inwestorom sekurytyzacyjnym, z wyjątkiem opcji, które mogą być zrealizowane wyłącznie w

przypadku naruszeń umownych ze strony instytucji inicjującej, powinny zostać uznane przez właściwe organy za uniemożliwiające jednostce inicjującej skuteczne przeniesienie ryzyka kredytowego.

4. W przypadku sekurytyzacji syntetycznej opcja przyznana inwestorom sekurytyzacyjnym lub dostawcom ochrony kredytowej, którą można zrealizować tylko w razie naruszenia umownego ze strony innych stron uczestniczących w transakcji, nie powinna być uznawana przez właściwe organy za uniemożliwiającą instytucji inicjującej uzyskania skutecznego przeniesienia ryzyka kredytowego, o ile spełnione są wymogi art. 244 ust. 5 lit. c) rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych. Wszelkie inne opcje przyznane inwestorom sekurytyzacyjnym lub dostawcom ochrony kredytowej powinny zostać ocenione przez właściwe organy, ponieważ mogą skutkować dodatkowymi wymogami w zakresie funduszy własnych w związku z różnicami zapadalności.
5. Właściwe organy powinny sprawdzić, czy w przeszłości instytucja inicjująca odkupywała transakcje, by chronić inwestorów, i czy przestrzegała przepisów dotyczących ukrytego wsparcia określonych w art. 248 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu zapewnienia skutecznego przeniesienia ryzyka.
6. Gdy transakcje obejmują okresy uzupełnienia aktywów, aby upewnić się, że ryzyko zostało skutecznie przeniesione, właściwe organy powinny przeanalizować kwalifikowalność aktywów w ramach puli bazowej oraz rozważyć minimalną i maksymalną jakość kredytową aktywów kwalifikowalnych, a także zbadać, czy aktywa te mogą zostać wprowadzone do struktury aktywów w celu ochrony inwestorów przed stratami, przy jednoczesnym zwiększeniu ryzyka kredytowego instytucji inicjującej.
7. Właściwe organy powinny przeanalizować, czy transakcje nie obejmują żadnego określonego przy zainicjowaniu mechanizmu, który ogranicza kwotę przeniesienia ryzyka kredytowego przez instytucję inicjującą na osoby trzecie w sposób nieproporcjonalny w czasie.

6. Niedopasowanie ochrony kredytowej i aktywów bazowych w przypadku sekurytyzacji syntetycznych

1. Właściwe organy powinny stwierdzić, czy występują przypadki niedopasowania terminów zapadalności między zapewnioną ochroną a aktywami bazowymi. Analizując zapadalność ochrony, właściwe organy powinny ustalić, czy w praktyce termin zapadalności ochrony nie może zostać ograniczony przez opcje odkupu przed terminem lub inne cechy, i jak fakt ten ma się do oczekiwanego czasu niewykonania zobowiązań w ramach puli aktywów.
2. Właściwe organy powinny ocenić przypadki niedopasowania zapadalności w odniesieniu do transakcji, w ramach których pule aktywów mogą być uzupełniane poprzez zastąpienie przez instytucje inicjujące aktywów aktywami o dłuższym terminie zapadalności pod koniec okresu ochrony, zwiększając niedopasowanie zapadalności.

3. Właściwe organy powinny ocenić przypadki niedopasowania walutowego dla transakcji, w przypadku których pule aktywów obejmują inny profil walutowy niż zobowiązania. W przypadku takiego niedopasowania właściwe organy powinny zastosować ostrożnościowe obniżenie oczekiwanej ulgi kapitałowej według własnych ustaleń. Takie instrumenty ograniczające ryzyko, jak swapy walutowe należy ocenić pod kątem odpowiedniości kwoty objętej swapami, daty zapadalności samego swapu oraz warunkowych zdarzeń inicjujących.

7. Kwestie ochrony kredytowej odnoszące się do sekurytyzacji syntetycznej

1. Gdy sekurytyzacja jest realizowana syntetycznie z wykorzystaniem kredytowego instrumentu pochodnego lub gwarancji, właściwe organy powinny dopilnować, by ochrona kredytowa spełniała wszystkie istotne wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i zapewniała dostateczną pewność płatności, tak by nie zmniejszała przeniesienia ryzyka kredytowego. W przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej należy przeanalizować umowy o zabezpieczenie, m. in. sprawdzając, czy spełniają one wszystkie istotne wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 dotyczące ochrony kredytowej rzeczywistej. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej właściwe organy powinny ustalić, czy dokonano odpowiednich uzgodnień zapewniających terminowość płatności.
2. Właściwe organy powinny przeanalizować zdarzenia kredytowe objęte uzyskaną ochroną kredytową (np. czy obejmują one standardowe zdarzenia kredytowe, takie jak upadłość, niewypłacalność lub restrukturyzacja zadłużenia).
3. Jeżeli premie wypłacane dostawcom ochrony kredytowej nie są wykazywane w rachunku zysków i strat instytucji inicjującej, właściwe organy powinny stwierdzić, czy premie wypłacane dostawcom ochrony kredytowej nie są na tyle wysokie, by zmniejszać przeniesienie istotnej części ryzyka. Można to ocenić na szereg sposobów, np. poprzez porównanie wypłaconej premii do (i) rentowności puli środków lub (ii) strat objętych ochroną lub (iii) godziwych stawek rynkowych lub (iv) różnych kombinacji tych czynników. Właściwe organy powinny również stwierdzić, czy istnieją inne czynniki poza premiami, takie jak opłaty, które skutecznie zwiększają koszty udzielanej ochrony w zakresie ograniczającym przeniesienie ryzyka kredytowego.
4. Gdy premie są wypłacane z góry lub nie są powiązane ze stratami w ramach chronionej lub w inny sposób gwarantowanej puli aktywów, właściwe organy powinny rozważyć, czy nie ogranicza to zakresu, w jakim przenoszony jest ryzyko kredytowe.

8. Przeniesienie istotnej części ryzyka na osoby trzecie

1. Właściwe organy powinny ocenić, czy istotna część ryzyka jest przenoszona na osoby trzecie, które nie są powiązane z instytucją inicjującą w sposób mogący ograniczyć przeniesienie ryzyka kredytowego. Właściwe organy powinny zbadać wszelkie istotne powiązania między

inwestorami lub dostawcami ochrony kredytowej a instytucją inicjującą i stwierdzić, czy przeprowadzając ocenę przeniesienia istotnej części ryzyka instytucja inicjująca nie przekazuje tym osobom trzecim znacznych środków.

9. Ratingi kredytowe

1. Jeżeli do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swoich ekspozycji w ramach sekurytyzacji instytucja inicjująca używa metody ratingowej określonej w art. 261 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy powinny ustalić, czy według ich wiedzy wybrana agencja ratingowa posiada odpowiednie doświadczenie i wiedzę fachową w odniesieniu do klasy aktywów będących przedmiotem ratingu.

10. Wewnętrzna polityka oceny przeniesienia ryzyka kredytowego i przeniesienia istotnej części ryzyka

1. Właściwe organy powinny zbadać, czy instytucja inicjująca stosuje odpowiednią wewnętrzną politykę dokonywania własnej oceny przeniesienia ryzyka kredytowego i przeniesienia istotnej części ryzyka. Polityka ta powinna nie tylko obejmować początkową ocenę transakcji, gdy instytucja inicjująca po raz pierwszy zabiega o wyłączenie sekurytyzowanych ekspozycji z obliczania kwot ekspozycji ważonej ryzykiem, a w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty, lecz również bieżącą ocenę przeniesienia istotnej części ryzyka w całym cyklu transakcji.

Tytuł IV – Wymogi wobec instytucji inicjujących

Część 1 – Wymogi ogólne dotyczące wszystkich transakcji obejmujących zgłoszenie przeniesienia istotnej części ryzyka zgodnie z art. 243 i 244 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

11. Wymogi związane z przeniesieniem istotnej części ryzyka

1. Instytucja inicjująca powinna przekazać właściwemu organowi wszelkie wymagane przez organ informacje dotyczące sekurytyzacji, na podstawie których instytucje zarządzające zamierzają wykazać przeniesienie istotnej części ryzyka, tak by organ ten mógł przeprowadzić ocenę przeniesienia istotnej części ryzyka na osoby trzecie zgodnie z tytułami I–III niniejszych wytycznych.
2. Instytucje inicjujące powinny przynajmniej informować właściwy organ o każdej sekurytyzacji, w ramach której zamierzają wykazać przeniesienie istotnej części ryzyka odmienne pod względem struktury i zawartości portfela poprzednich od transakcji zgłaszanych przez tę instytucję.

12. Zarządzanie i polityka związane z oceną przeniesienia istotnej części ryzyka

1. Instytucje inicjujące powinny stosować proces zarządzania służący ocenie transakcji obejmujących zgłoszenie przeniesienia istotnej części ryzyka. Proces ten powinien obejmować funkcjonowanie właściwych komitetów, wewnętrzną procedurę zatwierdzeń i dowody zaangażowania właściwych interesariuszy, a także odpowiednią możliwą do skontrolowania ścieżkę dokumentacji.
2. Instytucje inicjujące powinny stosować odpowiednie systemy i mechanizmy kontroli przeniesienia istotnej części ryzyka w drodze sekurytyzacji, w tym służące bieżącemu monitorowaniu wymogów przeniesienia istotnej części ryzyka, przynajmniej raz na kwartał, w całym okresie realizacji transakcji.
3. Instytucje inicjujące powinny stosować politykę i metodykę zapewniające ciągłą zgodność z wymogami dotyczącymi przeniesienia istotnej części ryzyka określonymi w art. 243 i 244 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Część 2 – Wymogi szczególne wobec instytucji inicjujących mające na celu zapewnienie zgodności z art. 243 ust. 4 lub 244 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

13. Zarządzanie ryzykiem i samoocena

1. Instytucje inicjujące powinny stosować politykę i metodykę zapewniające odzwierciedlenie ewentualnego ograniczenia wymogów w zakresie funduszy własnych uzyskanych przez instytucję inicjującą w drodze sekurytyzacji we współmiernym przeniesieniu ryzyka kredytowego na osoby trzecie.
2. Polityka w zakresie przeniesienia istotnej części ryzyka powinna być częścią szerszych strategii alokacji kapitału instytucji inicjującej. Polityka instytucji inicjującej dotycząca przenoszenia ryzyka kredytowego i przeniesienia istotnej części ryzyka na osoby trzecie powinna w szczególności określać, jak transakcje ze zgłoszeniem przeniesienia istotnej części ryzyka wpisują się w ogólne strategie zarządzania ryzykiem i wewnętrznej alokacji kapitału instytucji inicjującej.
3. Instytucja inicjująca powinna przeprowadzać ocenę ryzyka towarzyszącego każdej potencjalnej transakcji obejmującej zgłoszenie przeniesienia istotnej części ryzyka, w tym ocenę ryzyka aktywów bazowych, ocenę struktury samej sekurytyzacji z uwzględnieniem ryzyka kredytowego transz i innych czynników istotnych z punktu widzenia istoty przeniesienia ryzyka kredytowego.
4. Przeprowadzając swoją ocenę przeniesienia istotnej części ryzyka, instytucje inicjujące powinny również przeanalizować, czy potencjalne ograniczenie wymogów w zakresie funduszy własnych jest współmierne do uzyskanego przeniesienia ekonomicznego ryzyka

kredytowego, na przykład poprzez porównanie oddziaływania sekurytyzacji na kapitał ekonomiczny instytucji inicjującej i na jej wymogi w zakresie funduszy własnych.

5. Instytucje inicjujące powinny przeanalizować, czy – mając na uwadze zasady ostrożnościowe – mogą pozwolić sobie na premie wypłacane z tytułu danych transakcji, uwzględniając swoje zyski, kapitał i ogólną sytuację finansową.

14. Inne wymogi

1. Do oceny i wykazywania przeniesienia istotnej części ryzyka instytucje inicjujące powinny stosować odpowiednie metody i procedury.
2. Przeprowadzając ocenę przeniesienia istotnej części ryzyka, instytucje inicjujące powinny ocenić oczekiwaną stratę (OS) i nieoczekiwaną stratę (UL) z tytułu sekurytyzowanych aktywów w całym okresie realizacji transakcji.
3. Instytucje oceniające powinny przeanalizować strukturę transakcji i cechy strukturalne sekurytyzacji, na przykład, gdy chodzi o transakcję gotówkową lub syntetyczną – wszelkie techniki zabezpieczające lub przypadki niedopasowania zapadalności, o ile występują.
4. Aby zidentyfikować czynniki, które mogą ograniczyć przeniesienie ryzyka kredytowego i przeniesienie istotnej części ryzyka na osoby trzecie, instytucje inicjujące powinny ocenić stopień ograniczenia ryzyka kredytowego lub przeniesienia ryzyka kredytowego danej transakcji z uwzględnieniem, m. in. takich czynników jak (w stosownym zakresie):
 - a. porównanie bieżącej wartości premii i innych kosztów niewykazanych jeszcze w funduszach własnych w stosunku do strat z tytułu chronionych ekspozycji w różnych scenariuszach warunków skrajnych,
 - b. wycena transakcji w stosunku do cen rynkowych, z należyтым uwzględnieniem wypłat premii,
 - c. termin płatności w ramach transakcji, w tym potencjalne różnice czasowe między utworzeniem rezerwy lub odpisem chronionych ekspozycji przez instytucję inicjującą a dokonaniem płatności przez sprzedawcę ochrony,
 - d. dokonanie przeglądu przewidywanych terminów realizacji w celu oceny prawdopodobnej długości trwania uzyskanej ochrony kredytowej w stosunku do potencjalnego czasu przyszłej straty z tytułu chronionych ekspozycji,
 - e. ocena ryzyka kredytowego kontrahenta, zwłaszcza analiza, czy pewne okoliczności mogłyby sprawić, że instytucja inicjująca będzie zmuszona w większym stopniu polegać na kontrahencie zapewniającym ochronę kredytową, a jednocześnie osłabić zdolność kontrahenta do wywiązania się z jego zobowiązań,

- f. charakter powiązań między poszczególnymi podmiotami uczestniczącymi w transakcji (jednostka inicjująca, organizator, inwestorzy, sprzedawca ochrony itp.),
- g. istnienie ukrytych form wsparcia jakości kredytowej,
- h. grubość transz mezzanine i transz podporządkowanych w stosunku do profilu ryzyka kredytowego ekspozycji bazowych oraz
- i. ocena ryzyka kredytowego aktywów bazowych: można to osiągnąć poprzez warunki skrajne zastosowane do aktywów bazowych, ocenę profilu płatności ekspozycji na ryzyko kredytowe aktywów bazowych, ocenę kluczowych czynników ryzyka kredytowego (tj. strata z tytułu niewykonania zobowiązania, prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania, ekspozycja, w przypadku której nie wykonano zobowiązania itp.).

Tytuł V – Postanowienia końcowe i wdrożenie

Właściwe organy krajowe powinny wdrożyć niniejsze wytyczne poprzez ich włączenie do swoich procedur nadzoru w terminie sześciu miesięcy od ich przyjęcia. Następnie właściwe organy krajowe powinny dopilnować, by instytucje w pełni przestrzegały niniejszych wytycznych odnośnie do wszystkich transakcji zawieranych po przyjęciu niniejszych wytycznych.

Załącznik 1 – Wzór sprawozdania przewidziany dla właściwych organów

Nazwa właściwego organu	Transakcja X
Data oceny przeprowadzonej przez krajowy organ nadzoru (KON):	DD/MM/RRRR
Wynik przeglądu przeprowadzonego przez KON:	
Rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych – zastosowany artykuł:	<243 ust. 2, 243 ust. 4, 244 ust. 2, 244 ust. 4>
Uzasadnienie kompleksowej oceny:	<Wytyczne tytuł II pkt 1, inne>
Transakcja obejmuje opcje kupna jednostek inicjujących:	<tak, nie>
Rodzaj zabezpieczenia:	{RMBS, CMBS, pożyczki studenckie, kredyty dla przedsiębiorstw, kredyty lewarowane, kredyty na nieruchomości komercyjne, finansowanie transakcji handlowych itp.}
Waluta referencyjna („wal. ref.”):	
Kwota referencyjna transakcji (w wal. ref.):	mm
Aktywa ważone ryzykiem (AWR) przed sekurytyzacją (w wal. ref.):	mm
Obniżenia kapitału przed sekurytyzacją (w wal. ref.):	mm
Ekwiwalent AWR obniżeń kapitału przed sekurytyzacją (w wal. ref.):	= Obniżenia kapitału przed sekurytyzacją (w wal. ref.) / 8%
Ekwiwalent AWR ogółem przed sekurytyzacją (w wal. ref.):	= Ekwiwalent AWR obniżeń kapitału przed sekurytyzacją (w wal. ref.) + AWR przed sekurytyzacją (w wal. ref.)
AWR po sekurytyzacji z tytułu utrzymanych transz (w wal. ref.):	mm
Obniżenia kapitału po sekurytyzacji (w wal. ref.):	mm
Ekwiwalent AWR obniżeń kapitału po sekurytyzacji (w wal. ref.):	= Obniżenia kapitału po sekurytyzacji (w wal. ref.) / 8%
Ekwiwalent AWR ogółem po sekurytyzacji (w wal. ref.):	= Ekwiwalent AWR obniżeń kapitału po sekurytyzacji (w wal. ref.) + AWR z tytułu utrzymanych transz po sekurytyzacji (w wal. ref.)
Pożądane obniżenie AWR (w wal. ref.):	Ekwiwalent AWR ogółem przed sekurytyzacją (w wal. ref.) – Ekwiwalent AWR ogółem po sekurytyzacji (w wal. ref.)
Pożądane obniżenie AWR (w %):	Pożądane obniżenie AWR (w wal. ref.) / Ekwiwalent AWR ogółem przed sekurytyzacją (w wal. ref.)
Transza pierwszej straty (w wal. ref.):	mm
Transza pierwszej straty (w %):	%
Czy transza pierwszej straty została utrzymana?:	
Poziom utrzymania transzy pierwszej straty (w %):	%
Transza mezzanine (w wal. ref.):	mm
Transza mezzanine (w %):	%
Czy transza mezzanine została utrzymana?:	
Poziom utrzymania transzy mezzanine (w %):	%
Transza uprzywilejowana (w wal. ref.):	mm
Transza uprzywilejowana (w %):	%
Czy transza uprzywilejowana została utrzymana?:	
Poziom utrzymania transzy uprzywilejowanej (w %):	%
Punkt początkowy (Attachment Point) sprzedaży ryzyka (%):	%
Punkt końcowy (Detachment Point) sprzedaży ryzyka (%):	%
Wielkość portfela referencyjnego (w wal. ref.):	mm

Nazwa właściwego organu	Transakcja X
Oczekiwana strata(w wal. ref.):	mm
OS (w %):	= OS / wielkość portfela referencyjnego
Oczekiwana strata + nieoczekiwana strata (w wal. ref.):	mm
OS + NS (w %):	(OS + NS) / wielkość portfela referencyjnego
Przeniesienie ryzyka zgłaszane przez instytucję inicjującą (%):	%
Informacje jakościowe dotyczące oceny	<p>Krajowy organ nadzoru powinien załączyć opis oceny przeniesienia istotnej części ryzyka oraz główne względy przemawiające za zatwierdzeniem, w tym dotyczące cech strukturalnych (m. in. opcje kupna jednostki inicjującej), kwestii związanych z sekurytyzacjami syntetycznymi, przeniesieniem istotnej części ryzyka na osoby trzecie, ratingami kredytowymi itp. (o ile dotyczy)</p>